

[Simonsen.]

mere fyldig end sidste gang, for nu er der tale om at forhøje dagpengebeløbene fra 67 kr. 50 øre til 100 kr., og der er tale om totalt at afskaffe varighedsbegrænsningen for udbetaling af dagpenge.

Uden at skulle gå ind i en drøftelse af forslagens detaljer — det mener jeg ikke der er nogen særlig grund til efter de bemærkninger, ministeren har gjort — vil jeg gerne pege på to, synes jeg, væsentlige mangler i socialdemokratiets forslag:

Det omfatter for det første kun forbedring for mindre end halvdelen af befolkningen, hvor man i kommissionen lægger op til en dagpengeordning for hele befolkningen, og for det andet er der ikke peget på, hvordan forbedringen skal finansieres, ja, det er end ikke anført, hvad den foreslåede ordning vil koste. Når man tager i betragtning, at forslaget, som ministeren har nævnt, vil koste over 300 mill. kr. om året, og at der altså er tale om omkring en fordobling i forhold til nuværende ordning, kunne det nok være på sin plads, at vi også fik en anvisning på, hvordan disse beløb skulle skaffes. En så voldsom overgang til indtægtsafhængige dagpenge må nemlig, for at den netop ikke skal ramme de lavest lønede i samfundet, baseres på en omlægning af de nuværende faste bidrag, og en sådan ordning tror jeg kræver en nærmere overvejelse; i hvert fald kræver den, at vi får tid til at analysere hele det fyldige materiale, som kommissionen nu har givet os.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i det konservative folkeparti er parate til en forbedring af dagpengesystemet og en dermed følgende koordination af ydelserne i de forskellige trangssituationer, sygdom, ulykke, arbejdsløshed osv. Men vi må for det første understrege, at for kun to måneder siden trådte en nyordning af sygedagpengene i kraft, som betød, at alene den dengang eksisterende dagpengeordning blev forbedret med 35 pct.; der er altså ikke tale om, at vi for så vidt er bagud på dette område. For det andet synes jeg nok, der er grund til, at vi også får mulighed for at se, hvilke konsekvenser en revideret dagpengeordning får, før vi kan sige, hvornår og hvordan forbedringen og koordinationen i dette system skal finde sted. Jeg synes, der er grund til at understrege, at der her som på så mange

andre områder må være tale om at gennemføre en prioritering i forhold til de mange andre grupper inden for samfundet, som måske har hjælp behov. Vi taler så meget om minoritetsgrupperne og konstaterer gang på gang, hvor vanskeligt vi har ved at hjælpe minoritetsgrupperne — jeg tænker her på bl. a. åndssvage og evnesvage. Vi må også have disse grupper med ind i overvejelserne, når vi skal prioritere og lægge planer for, hvor store ydelser vi er i stand til at give disse ménesker.

Vi kan altså ikke gå ind i realitetsforhandlinger, før vi har haft mulighed for at gennemgå det kommissionsmateriale, som vi nu i hvert fald ikke længere under disse diskussioner behøver at rykke for, sådan som tilfældet har været tidligere; nu har vi det på vores bord. Socialministeren har i dag bebudet, at regeringen vil fremkomme med forslag på disse områder; så synes jeg, vi skal tage det stille og roligt og få kommissionsbetænkningen læst igennem, så vi virkelig ved, hvad vi taler om, og ikke bare tage et enkelt område ud af hele sygedagpengeordningen og debattere det.

Eva Ree: Før socialreformkommissionens betænkning forelå — og det gjorde den som bekendt først i går for folketingets medlemmer — fandt socialdemokratiet det væsentligt så sent som den 28. oktober, eller man skulle måske snarere sige knap en måned før betænkningens offentliggørelse, at fremsætte forslag til lov om ændring af loven om den offentlige sygeforsikring. Det gjorde man også, selv om socialministeren så sent som den 3. juni i år — jeg citerer fra Folketingstidende 1968-69, sp. 7447 — fortalte, at socialreformkommissionen da var ved at lægge sidste hånd på værket, og sagde:

„[Derfor] håber jeg, man vil forstå, at tidspunktet ikke er inde til at foregribe det grundige og ret langvarige arbejde, der har været udført her, ved nu at foretage afgørende ændringer i den nuværende lovgivning“.

Alligevel genfremstattes lovforslag i denne samling, før betænkningen forelå, og nu tager vi så fat på debatten igen, uden at folketingets medlemmer har haft den fjernte mulighed for at nå at læse den 472 sider store betænkning, som vi fik i går.